

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/185/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121211025
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8121211025.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, XXX XX D., zast.: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom kancelárie Sov.hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35724803, zast.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53255739, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 174,84 EUR, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 50 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 20.12.2021 žiadal zaviazať žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 174,84 EUR. Žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 9Csp/106/2019 bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa. Žalobca si v pôvodnom konaní uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 174,84 EUR s príslušenstvom. Okresný súd Prešov žalobu v celom rozsahu zamietol rozsudkom zo dňa 29.12.2020. Poukázal na to, že pokiaľ v bode 7. úverovej zmluvy je uvedené, že sa zmluvné strany dohodli, že úver zabezpečený zmluvou o zriadení záložného práva, ktorá bude uzatvorená samostatne medzi zmluvnými stranami, žalobca takúto zmluvu nepredložil a náklady vynaložené pri vykonaní záložného práva teda nemajú oporu v žiadnom zmluvnom dojednaní. Poukázal na to, že žalobca nepredložil ani dôkazy o tom, aby tieto náklady bol zaplatil, komu zaplatil a v akej výške.

Primerané finančné zadostučinenie má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa porušovateľ spotrebiteľských práv nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadostučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška primeraného finančného zadostučinenia, preto nemôžeme len symbolický význam, nakoľko primerané finančné zadostučinenie len symbolickej výške nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov

finančného zadostučinenia existujúcich v právnom poriadku SR, ktorých sa na 1. miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte primeraného finančného zadostučinenia je možné zadostučinenie len v peňažnej forme. Ak má primerané finančné zadostučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním primeraného finančného zadostučinenia v takej výške, aby malo nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby malo tieto funkcie aj reálne. Preto ho požaduje vo výške, ktorá zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatiť.

Žalovaný so žalobou v plnom rozsahu nesúhlasil.

V odôvodnení vyjadrenia uviedol, že žalovaný si v rámci svojho dispozičného práva v základnom konaní uplatnil len sumu vo výške 174,84 EUR. Táto suma predstavovala poskytnúť úver ponížený o úhrady žalovaného. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že dôvodom zamietnutia žaloby žalovaného v spornom prípade bolo neunesenie dôkazného bremena a nie porušenie spotrebiteľského práva.

Z uvedeného dôvodu nedošlo k naplneniu predpokladu ust. § 3 ods. 5 zák. na ochranu spotrebiteľa, nakoľko žalobca dodnes nie je spotrebiteľom, ktorý si na súde s úspechom uplatnil porušenie svojho práva. Priznaním finančného zadostučinenia žalobcovi by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa a k aprobovaniu konania, ktorým sa žalobca snaží zneužiť svoje postavenie a ustanovenia zákona upravujúce ochranu spotrebiteľa a získať tak pre sa seba neoprávnený majetkový prospech.

Z uvedeného sa možno dôvodne domnievať, že žalobca sofistikovaným spôsobom zneužíva inštitút ochrany spotrebiteľa, kedy sa rozhodol riadne neplniť svoje zmluvné povinnosti a zároveň si bude voči svojim veriteľom uplatňovať primerané finančné zadostučinenie.

Účelom ochrany spotrebiteľa však v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje, resp. dokonca odmeňovanie spotrebiteľa finančným zadostučinením za systematické a podľa názoru žalovaného dopredu premyslené porušovanie svojich zmluvných povinností. Ak by teda konajúci súd dospel predsa len k záveru, že práva uplatňované v tomto súdnom konaní naozaj žalobca získal a patria mu, tak výkon týchto právnych je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi.

Súd na základe skutkových tvrdení žalobcu, popretí skutkových tvrdení žalovaného, oboznámením obsahu spisu XXCSP/XXX/XXXX, zistil tento skutkový stav:

Žalovaný v konaní 19Csp/106/2019 sa voči žalobcovi domáhal zaplata sumy 174,84 Eur titulom nesplatennej časti spotrebiteľského úveru poskytnutého jeho právnym predchodcom dňa 04.08.2015.

Žalobca vo vyjadrení k uvedenej v žalobe namietal, že ide o spotrebiteľský úver, v ktorom absentujú viaceré obligatórne náležitosti zmluvy a to adresou veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ako aj RPMN. Zároveň uviedol, že úroková sadzba uplatňovaná na základe uvedenej zmluvy je v rozpore s dobrými mravmi a ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

Súd I. rozsudkom zo dňa 29.12.2020 žalobu žalovaného zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia však vyplýva, že súd I. inštancie sa nestotožnil s obranou žalobcu, že zmluva neobsahuje všetky obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a že úrok je v rozpore s dobrými mravmi. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že adresa veriteľa je uvedená v článku 10.13 a zmluva obsahuje aj všetky predpoklady pre výpočet RPMN. Ohľadom námietky, že výška úrokovej sadzby neprimerane vysoká poukázal na to, že v čase vzniku zmluvného vzťahu bola odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov

upravená Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. a podľa § 1 a §1a ako najvyššia prípustná výška nesmela prevýšiť dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN. Pokiaľ v danom prípade bola ročná úroková sadzba stanovená v rozsahu 24,11 % a RPMN 26,96 %, potom odplata neprekročila dvojnásobok tejto priemernej úrokovej sadzby.

Z predložených listinných dôkazov však malo vyplynúť, že náklady pri vykonaní záložného práva v súhrnnej výške 516,93 EUR žalovaný započítal na výnosy, ktoré boli získané z titulu zmluvného vzťahu po jeho predčasnom ukončení. Konštatoval, že pokiaľ v bode 7. úverovej zmluvy je uvedené, že sa zmluvné strany dohodli, že úver je zabezpečený zmluvou o zriadení záložného práva, ktorá bude uzatvorená zmluvnými stranami samostatne pri podpise úverovej zmluvy, takáto zmluva predložená nebola a náklady vynaložené pri vykonaní záložného práva tak nemajú oporu v žiadnom zmluvnom dojednaní. Žalovaný teda neunesol dôkazné bremeno o dôvodnosti týchto nárokov, ktoré si započítal na výnosy po predčasnom ukončení zmluvy.

Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 27.04.2022 výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Zamietnutie žaloby súd prvej inštancie odôvodnil tým, že v konaní 19Csp/106/2019 bola žaloba zamietnutá iba z dôvodu, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno tvrdenia existencie zmluvy o zriadení záložného práva podľa bodu 7 úverovej zmluvy a tým aj dôvodnosť započítania nákladov spojených s výkonom záložného práva na výnosy, ktoré boli získané z titulu zmluvného vzťahu po jeho predčasnom ukončení. Súd prvej inštancie teda v uvedenom konaní nekonštatoval akékoľvek porušenie spotrebiteľských práv žalobcu.

Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 27.09.2022 pod sp. zn. 20CoCsp/33/2022 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

V závere svojho rozhodnutia uviedol, že vo veci 19Csp/106/2019 v dôsledku procesnej obrany žalobcu bola žaloba žalovaného v celom rozsahu zamietnutá. Žalovaný požadoval od žalobcu plnenie, na ktoré zjavne nárok nemal. Takéto konanie žalovaného, ktoré mohlo mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 8 Zákona č. 250/2007 Z.z.

Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany.

Podľa názoru odvolacieho súdu na úspešné uplatnenie práva postačuje jednak aj to, keď spotrebiteľ vyjadrí nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou, avšak navyše v prejednávanej veci žalovaný zlyhal, pokiaľ postupoval zjavne v rozpore s odbornou starostlivosťou.

Je nepochybné, že neopodstatnené uplatňovanie súm bez akéhokoľvek podkladu voči spotrebiteľom je nutné zahrnúť do kategórie rozporu s odbornou starostlivosťou.

S poukazom na vyššie uvedené potom konštatuje, že za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

Žalovaný k rozhodnutiu odvolacieho súdu uviedol, že žalobca v rámci svojej procesnej obrany v základnom konaní uviedol v podstate len to, že úverová zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti predpokladané ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Je nevyhnutné zdôrazniť, že súd prvej inštancie v základnom konaní sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu a nezamietol žalobu z dôvodu účelnej procesnej obrany, ale výlučne z dôvodu neunesenia dôkazného bremena zo strany žalovaného v postavení žalobcu. V predchádzajúcom konaní nebolo sporným tvrdenie o uzatvorení záložnej zmluvy na predmet financovania, nakoľko to dlžník nerozporoval. Okrem zákonitosti civilného procesu možno v tomto ohľade poukázať aj na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít podľa ktorej je preferovaný výklad platnosti právneho úkonu oproti jeho neplatnosti.

Podľa názoru žalovaného je v tomto prípade evidentná existencia prekážky právoplatne rozsúdenej veci. Súd už právoplatne rozhodol o tom, že takáto záložná zmluva síce existuje, avšak nebola v konaní predložená, čo znamenalo neunesenie dôkazného bremena žalujúcej strany.

Podľa názoru žalovaného preto nemožno tieto skutočnosti opätovne prejednávať nakoľko je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci.

Aj v situácii ak by bolo možné predmetnú otázku riešiť v tomto konaní, potom s poukazom aj na citované rozhodnutia odvolacieho súdu absentuje pasívna vecná legitímácia na strane žalovaného nakoľko žalovaný nie je osobou, ktorá za porušenie spotrebiteľských práv zodpovedá. Absolútne sa nemožno stotožniť s názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého na úspešné uplatnenie práva postačuje jednak aj to, keď spotrebiteľ vyjadrí nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou, avšak navyše v prejednávanom prípade žalovaný zlyhal pokiaľ postupoval zjavne v rozpore s odbornou starostlivosťou.

Uvedený právny názor odvolacieho súdu je nutné kategoricky odmietnuť, nakoľko nemá podklad v žiadnom z ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a nemá podklad ani v rozhodovacej praxi iných senátov odvolacieho súdu. Odvolacím súdom konštatované zjavné postupovanie žalovaného v rozpore s odbornou starostlivosťou možno označiť za ničím bližšie neodôvodnené a špekulatívne, nakoľko nemá podklad v predchádzajúcom konaní. Podľa názoru žalovaného odvolací súd porušil právo žalovaného na spravodlivý súdny proces ak prekročil svoju pozíciu nezávislého a nestranného arbitra a bez vykonania akéhokoľvek dokazovania v tejto právnej otázke ustálil z ničoho nevyplývajúci právny záver, pričom zároveň neúmerne podporil, resp. doplnil argumentačnú líniu žalobcu v tejto veci. Uvedený postup odvolacieho súdu je zjavným prekročením predmetu tohto konania a pripodobňuje skôr právne zastupovanie žalobcu ako spravodlivé rozhodovanie nezávislého a nestranného arbitra.

Na základe uvedeného je potom nevyhnutné právne uzavrieť, že spotrebiteľ doposiaľ nepreukázal ako sa domohol svojich práv voči dodávateľovi, ak súd v predchádzajúcom konaní právne uzavrel neunesenie dôkazného bremena. Zároveň rozsudok z predchádzajúceho konania zjavne nemôže tvoriť základ pre úspešné uplatnenie si primeraného finančného zadosťučinenia voči žalovanému, nakoľko z neho porušenie spotrebiteľských práv nevyplýva a zároveň toto rozhodnutie tvorí prekážku právoplatne rozhodnutej veci, nakoľko sa rozhodlo o žalobe na plnenie. Nemožno preto v tomto konaní otvárať právoplatne rozhodnuté otázky ani prípadný rozpor s dobrými mravmi, nakoľko tieto otázky mali a mohli byť predmetom predchádzajúceho konania a právoplatným rozsudkom v predchádzajúcom konaní boli uzavreté tak, že k žiadnemu porušeniu v tomto zmysle nedošlo.

Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie

práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Žalobca si predmetnou žalobou v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. uplatnil nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie jeho spotrebiteľských práv konštatovaných v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19Csp/106/2019.

Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozsudok KS v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017, sp. zn. 20Co/192/2016, sp. zn. 7Co/78/2017, sp. zn. 25Co/59/2017).

Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne.

Ak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

Z uvedeného jednoznačne jasne vyplýva, že žalobca ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z.z. má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

S poukazom na viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 391 ods. 2 CSP vyslovenom v uznesení 20CoCsp/33/2022 musel súd prvej inštancie dospieť k jednoznačnému záveru, že žalobca ako spotrebiteľ si voči žalovanému ako dodávateľovi v konaní vedenom pod sp. zn. 19Csp/106/2019 úspešne uplatnil porušenie svojich spotrebiteľských práv upravených v zákone č. 250/2007 Z.z.

Pre úplnosť dodáva, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzatvorenia zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal

spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zák. č. 250/2007 Z.z.

Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný a žalobe vyhovel, avšak iba čiastočne.

Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv a povinností, z okolností na strane žalobcu ako aj žalovaného a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

Za daného stavu s ohľadom na porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného ktorých ochrany sa úspešne domohol na súde je nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dôvodný. Žalobca v základnom konaní bol nútený podniknúť kroky na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobca však svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil len svojou úspešnosťou v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a tým že si uplatňuje satisfakciu za porušenie jeho práva ako spotrebiteľa ktoré bol nútený brániť. Neuviedol či konanie žalovaného a následné domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia súdnou cestou viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jeho súkromnom a spoločenskom živote. Takými to negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž (rozsudok Krajského súdu v Prešove 17CoCsp/125 a 32/2020, 19CoCsp/49/2020).

Keďže žalobca uvedenými skutočnosťami neargumentoval, potom s poukazom na všetky okolnosti, za primeranú výšku finančného zadosťučinenia súd považoval sumu 50 Eur. Vychádzal zo skutočnosti, že na strane žalovaného k vzniku bezdôvodného obohatenia nedošlo a v porovnaní s inými prípadmi u žalobcu nedošlo k priamym vyhrážkam a zastrášaniam zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na jeho psychiku, či rodinný život. Ďalej neboli preukázané akékoľvek negatívne dôsledky v súkromnom, ako aj v spoločenskom živote žalobcu, ktoré by boli dôsledkom konania žalovaného pri uplatňovaní si nároku v základnom konaní vedenom pod sp. zn. 19Csp/106/2019.

Na základe uvedených skutočností potom priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľov od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá slúžiť na obohatenie spotrebiteľa, ani kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale ide o nárok, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a musí zostať na úrovni a funkcii účinného odradzujúceho prostriedku ochrany (rozsudok Krajského súdu v Prešove 2Co/137/2016, 17Co/17/2018 a 9Co/50/2018).

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

CSP nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 CSP., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 CSP. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k CSP, nakladateľství C. H. DESK).

Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

Keďže predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisí od úvahy súdu, bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sume primeraného finančného zadosťučinenia po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.